

CONTACTORGAAN VAN DE VERENIGING VOOR USA EN CANADA FILATELIE
VERSCHIJNT ZEVENMAAL PER JAAR

REDACTIE: A. G. VAN HERK
LIVINGSTONELAAN 249, 3526 HG UTRECHT
TELEFOON 030 - 288.17.41

ISSN 0922-0089
FEBRUARI 1997
NUMMER 86

Goede Start !

Onze bijeenkomst in het Belgische Brasschaat op 11 januari j.l. was een succes! Grote belangstelling met diverse gasten, zowel uit België als uit Nederland, in een uitstekende locatie.

Met veel animo werd er "gepostzegeld" en ook van de aanbiedingen uit de veiling werd profijt getrokken.

Van verschillende kanten is mij verzekerd, dat dit initiatief bijzonder op prijs werd gesteld, hoewel daarbij de aanbeveling werd gedaan om dit te doen op een ander tijdstip in het jaar.

Allerwegen was ook te horen, dat een dergelijke bijeenkomst herhaling verdient en als het aan het bestuur ligt, zal dat zeker gebeuren. Hoe dan ook, we kunnen terugzien op een prettige en vruchtbare bijeenkomst, die ons in ieder geval ook weer enkele nieuwe leden heeft opgeleverd.

Tijdens de Tentoonstelling "Northgopost" (Categorie 3) in Noordwijk van 27 t/m 29 december 1996 verkregen twee leden verguld zilver met hun inzending. De heer G. van der Koore met "Rotary Press Coils of the USA", die tevens een ereprijs in ontvangst mocht nemen, en ikzelf met "USA Franklin-Washington Serie 1908-1922". Persoonlijk is zo'n succes plezierig, maar belangrijker vind ik het dat andere verzamelaars kennis kunnen nemen van de vele aspecten van de Filatelie van - in dit geval - de USA.

En als ik dit schrijf staat de Filateliebeurs weer voor de deur. Ook daar zijn we weer om onze verzamelgebieden te propageren.

Al met al een goede start in 1997!

H. W. M. Hopman - Voorzitter

BESTUURSMEEDEDELINGEN - FEBRUARI 1997

Secretariaat: H. Winterberg
Mozartstraat 84A, 1962 AD Heemskerk
Tel: 0251-234256

Ledenadministrateur: J. Udo
Postbus 23644
1100 EC Amsterdam Z.O

UITNODIGING

Het bestuur nodigt u uit tot het bijwonen van de bijeenkomst die zal worden gehouden op ZATERDAG 22 FEBRUARI 1997 in "Den Acker", Park Berkenoord 2 te Pijnacker, telefoon 015-36.96.060. Wij rekenen op een grote opkomst!

AGENDA

- 10.00 uur Zaal open voor genodigden en introducés. Introducés zijn van harte welkom, mits onder begeleiding van een onzer leden. Zij worden verzocht de presentielijst te tekenen en zich bij de bestuurstafel bekend te maken.
- 10.30 uur Opening - Mededelingen -
Korte bespreking Usca Post - "Wat moet er volgens u in of uit?" -
Rondvraag - Leestafel - Boekenhoek - Ruilen - Onderling contact
- 12.30 uur Lunchpauze
- 13.30 uur Veiling N° 162. De kavellijsten vindt u bijgesloten. Wie niet aanwezig kan zijn, kan schriftelijk bieden bij de heer J. van Keulen, Deylerweg 65, 2241 AB Wassenaar. Schriftelijke biedingen dienen uiterlijk 2 dagen vóór de veiling ingediend te zijn.
- 16.00 uur Sluiting

De tijden zijn bij benadering; er kan van worden afgeweken.

Zo bereikt u "Den Acker":

Per trein: De straat tegenover het station volgen tot kruispunt, hier rechtsaf bij het stoplicht oversteken. Meidoornlaan in, vervolgens 2e zijstraat links: Park Berkenoord.

Per auto: uit de richting Amsterdam/Den Haag/Rotterdam: bij Delft A 13 afslag Pijnacker. Borden Pijnacker volgen. Bij binnenkomst in Pijnacker bij rotonde rechtdoor, vervolgens vóór het 3e stoplicht linksaf de Meidoornlaan in. 2e Weg links, voorbij de aan de rechterkant gelegen winkels, is Park Berkenoord.

Uit richting Gouda: bij de afslag Pijnacker de spoorwegovergang rechtsaf volgen, bij het 1e stoplicht rechts de Meidoornlaan in. 2e Straat links voorbij de aan de rechterkant gelegen winkels is Park Berkenoord.

MUTATIES LEDENLIJST

Als kandidaat-leden mogen wij hartelijk welkom heten de heren A. H. Smeets uit Roermond (645) en J. Toebe uit Cambridge, Ontario (646). *Eventuele bezwaren tegen de kandidaat-leden kunt u binnen 1 maand schriftelijk indienen bij het secretariaat: Mozartstraat 84A, 1962 AD Heemskerk.* Bedankt heeft de heer J. Saive uit Heerlen, erg jammer. In de vorige convo is abusievelijk de heer Turpijn genoemd; dit moet zijn mevrouw Turpijn. Onze verontschuldiging!

VOLGENDE BIJENKOMSTEN

Zondag 6 april 1997: Vianen
Zaterdag 24 mei 1997: Vught
Zaterdag 6 sept. 1997: Apeldoorn

Zondag 19 oktober 1997: Vianen
Zaterdag 29 november 1997: Alphen
a/d Rijn

LEDEN HELPEN LEDEN

Gevraagd: Algemene catalogi van (internationale) Postzegeltentoonstellingen. Te koop of ter inzage. Reacties aan J. Udo, telefoon 020-696.27.20.

Gevraagd: Kartonproeven (Proofs on Card) U.S.A. van Frankeerzegels, Newspaper Stamps en Official Stamps (met uitzondering van Post Office Stamps). Reacties aan Dirk van Gelderen, Voorkade 74, 2771 ZB Boskoop, telefoon 0172-21.61.94.

OVERIGE MEDEDELINGEN

- Van vrijdag 26 t/m zondag 28 september 1997 houdt de Postzegelvereniging "De Globe" een jubileumtentoonstelling bij haar 100-jarig bestaan. Met 1000 kaders, verdeeld over de categorieën 2, 3, Jeugd, Propaganda, Eénkaderklasse en Erehof. Inlichtingen bij de heer A. W. Hoogveld, Schaapsdrift 93, 6902 AC Zevenaar, telefoon 0316-52.47.14.

- Op 21 maart 1997 geeft FDC Reünies een enveloppe FDC 10 uit, gewijd aan "Reunie Veteranen der 2e Wereldoorlog Koninklijke Marine 1997". Prijs f 6.- per cover, over te maken op Postgiro 2677677 t.n.v. FDC Reünies te Schagen. Bestellen vóór 21 maart.

U.S.A. PRECANCELS

- BUREAUS en LOCALS -

Wij hebben een zeer grote voorraad, vooral van
Locals van de Zuidelijke Staten, Towns-Types en Denoms!
Stuur Uw lijst en laat Uw wensen eens weten aan

HENRY KUIPERS

DIEPENBROCKSTRAAT 109
7604 CX ALMELO
Telefoon 0546 - 85 24 49

Canada- en U.S.A.-Verzamelaars!

HERMANS PHILATELICS

BOX 235, VINELAND, ONT.
LOR 2C0, CANADA

levert U uit voorraad
ALLE GEWENSTE ZEGELS EN ENVELOPPEN
zowel Postfris als Gestempeld.

Correspondentie kan in het Nederlands worden gevoerd!

HERMAN JACOBS

CANADIAN POTPOURRI CANADIEN

Wij hebben u in het verleden mooie afstempelingen laten zien van o.a. Christmas Island in Nova Scotia en van een kaart met het postkantoor van Mozart in Saskatchewan. Maar er is nog een dorpie in Saskatchewan dat onze aandacht waard is. Dat is LOVE, een gehuchtje van amper 85 inwoners en toch is het wereldberoemd. Pauline McKinnon is er postmaster en zij ontdekte een gat in de markt. Zij krijgt namelijk veel post uit alle werelddelen en samen met haar man heeft ze net zo lang gezeurd tot de hoge heren van Canada Post ermee accoord gingen dat zij een speciaal stempel mocht gebruiken. De drukste tijd is natuurlijk Valentijnsdag, maar het hele jaar door krijgt zij verzoeken om bijvoorbeeld verlofings- en huwelijks-

aankondigingen van het speciale stempel te voorzien. Wilt u ook een liefdesbrief aan uw vriendin/vrouw/moeder/grootmoeder en als het moet schoonmoeder sturen uit Love? Hier is het adres: Mrs. Pauline McKinnon, Postmistress, Love, SK, Canada, S0J 1P0. U doet eenvoudig de geadresseerde en gefrankeerde envelop in een grotere en Pauline zorgt voor de rest. Simple comme bonjour! Niet de CDN zegels vergeten!!

Dit mag eigenlijk niet van onze redacteur, maar hopelijk laat hij het doorgaan! (Vooruit dan maar, red.). Met Scott # 11 verschenen in 1858 de eerste getande zegels van Canada en tot grote vreugde van sommige clubgenoten, zoals Messrs Kuipers en Veraart, verschenen er op 11 juni 1900 ook de eerste *straight edges*, zegels uit o.a. postzegelboekjes, en aan één of meer zijden ongetand: Scott # 77b, maar dat wisten zij toen nog niet! Vóórdien moesten de postbeambten de zegels 1/10 met een schaar uit het vel knippen. Het waren toen moeilijke tijden: er was geen vakbond, wel lange werktijden en kleine salarissen en 's winters moest men zelf de kolen voor de potkachel meebrengen..... Of de schaar tot de uitrusting van het postkantoor behoorde en wie de scharenslied moest betalen, weet deze scribbler niet.

Wel weet hij dat de postbodes in Noord Sri Lanka niet erg gelukkig meer zijn met hun job. Zij krijgen namelijk geen binnen- en buitenbanden meer voor hun fiets, omdat de vrees bestaat dat dit materiaal in handen van de rebellen zou kunnen vallen. En dus dreigt er een staking!

Is het u opgevallen dat Canada Post de afkortingen van de provincies veranderd heeft? Schreven wij voorheen Ont. voor Ontario, dat is nu ON. Saskatchewan was vroeger Sask., maar nu SK en Manitoba's Man. is nu

MB geworden. Maar maakt u zich geen zorgen. Post met de oude afkortingen wordt toch nog bezorgd.

Heeft u ook de uiterst interessante artikelen gelezen van Victor Kuil in de Usca Posten van maart en september vorig jaar? Tijdens een onlangs gehouden kleine besloten familiebijeenkomst kondigde uw scribbler aan dat hij ging surfen. Er viel een dodelijke stilte: kinderen en kleinkinderen konden zich nauwelijks voorstellen dat hun vader resp. grootvader zich op zijn gevorderde leeftijd op een surfplank zou wagen. Tot ieders geruststelling en algemene opluchting preciseerde hij toen dat hij ging surfen *in cyberspace*. Ik ben het met collega Kuil eens: het is fantastisch. Ik ben bereikbaar op hjwjacobs@igs.net. Mocht u vragen hebben betreffende Canada filatelie, een e-meeltje is genoeg!

Uw scribbler was nog maar net terug in Canada of hij werd al heilig verklaard; iets dat normaal pas tientallen jaren na de dood van de »kandidaat heilige« kan plaatsvinden. Echt waar, hij heeft geen connecties met het Vaticaan en hij spreekt geen Pools. Z.H. is geen postzegelverzamelaar, dus een 3 penny Beaver postfris zou ook niet helpen. En toch, ziehier het bewijs!

Als u ook een surfer in cyberspace bent, kunt u Canada Post op twee manieren bereiken, namelijk via e-mail: service@canpost.ca of op Internet en wel <http://www.canpost.ca>. U krijgt een schat aan informatie en u wordt naar keuze in het Engels of het Frans bediend. Voilà. Graag gedaan!

We gaan nog even terug in de tijd, en wel naar het jaar 1617. Toen liet Samuel de Champlain een zekere meneer Louis Hébert overkomen uit Parijs. Er waren toen nog geen apotheken in Quebec en dus werd onze

vriend Hébert de eerste officiële pillendraaier. U vindt hem afgebeeld op deze postzegel. Samuel gaf hem meteen 10 acres (4.047 ha!) land op de hoogvlakte in Quebec City en hij bouwde er meteen een huis op met een grote boomgaard met vruchtbomen. Een tijdje later kreeg hij er een buurman bij: meneer Abraham Martin. Nu was het zo, dat die meneer Martin de eigenaar was van de hoogvlakte waarop later de beroemde slag geleverd werd tussen de Engelsen en de Fransen. Sinds die tijd is

die hoogvlakte daarom bekend als de Plains of Abraham.

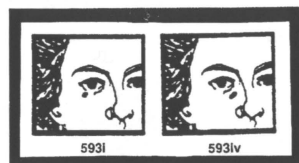
U zult van deze scribbler nooit kunnen zeggen dat hij geen respect heeft voor het koningshuis van welk land dan ook en daarom zult u hem nooit horen zeggen dat Mevr. Windsor een huilebalk is. Nu is het wel zo, dat

met al die trammelant met haar zonen en schoondochters zij af en toe heus wel een traantje zal laten.

Maar al in 1935? Van Scott # 211 bestaat een variëteit die de *weeping princess* wordt genoemd (we hadden als een *cockeyed king* Scott # 180/182). Heeft u toevallig een exemplaar? Dan is het kassa geblazen: \$ 120.- MNH.

28 jaar later kreeg E II weer een huilbui, deze keer op Scott # 593. Men raakte er blijkbaar aan gewend, want de cataloguswaarde is maar \$ 20.-, maar als het traantje een beetje naar beneden zakt, langs haar neus, is dat ook nog eens \$ 20.- waard.

Op het voorlopig uitgifteprogram van Canada Post staan, in ongeveer chronologische volgorde de volgende zegels:

- een 45¢ voor het Chinese Nieuwjaar, het Jaar van de Os;
- viermaal 45¢ met de vogels Westerse Fuut, Bergsialia, Noordelijke Jan-van-gent en Rode Tangare;
- de 10e zegel in de reeks Masterpieces of Canadian Art, waarop het schilderij *York Boat on Lake Winnipeg* van Walter Phillips;
- een 45¢ voor de Week van de Franse Taal, gewijd aan Abbot Charles-Emile Gadbois;
- een zegel "Quebec in Bloei";
- een zegel voor 200 jaar Law Society of Upper Canada;
- drie zegels "Canadians in Hollywood" met Canadese filmsterren;
- een zegel bij de opening van de Confederation Bridge tussen Prince Edward Island en New Brunswick;
- een John Cabot-zegel om zijn ontdekkingsreis uit 1496 te herdenken;
- een velletje van 12 45¢ "Prominent Canadians" voor Canada Day;
- een zegel met het onderwerp "Industriële Vormgeving";
- een zegel ter herdenking van 50 jaar Highland Games;
- vier Oceaanvissen, te weten de Atlantische Steur, de Blauwvintonijn, de Pacific Heilbot en de Grote Witte Haai;
- een zegel bij het World Congress of the PTT Internationals in Montreal;
- een nog onbekend aantal Figures uit het Bovennatuurlijke, vermoedelijk samen met nog drie andere landen;
- twee Madonna-met-Kind-zegels in november en in diezelfde maand
- een zegel bij 75 jaar Landbouw-Winterbeurs in Toronto.

Wij wensen u een voorspoedige speurtocht en zoals altijd: Prettig Postzegelen!

$1/4 \text{ mm} = \$ 14.999.85$

Onlangs had ik zo'n mooie droom dat ik u die echt even moet vertellen. Ik was op onverklaarbare wijze plotseling eigenaar van een Scott 613! Hoe het gebeurde weet ik niet, maar het gebeurde. En het was een zegeltje met een certificaat van de Philatelic Foundation, dus er was geen schijn van twijfel aan de echtheid. Ik was er geweldig blij mee en liet hem trots aan iedereen zien: "Kijk nou eens

wat ik heb!" Juist wilde ik vol vreugde het hatelijke gat, dat al vijftig jaar lang in mijn album gaapt, ermee vullen, toen de droom al even onverklaarbaar afknapt als-ie was begonnen. Dat vind ik nou het vervelende aan dromen. Het gat blijft gapen en het is hoogst onwaarschijnlijk dat het ooit zal worden gedicht. Net als Freud zocht ik naar een uitleg van die droom. Ik vond de sleutel echter noch in een slechte jeugd, noch in duistere driften. Het moet heus de pure vreugde zijn geweest van de verzamelaar die een prachtstuk aan zijn collectie kan toevoegen.

Hoewel, is die Scott 613 wel zo'n prachtstuk? Ik heb er nog nooit een gezien behalve in die droom. Maar nú wilde ik het naadje van de kous.

Dat werd een beetje een desillusie, moet ik u zeggen. Maar laat ik bij het begin beginnen.

Warren Gamaliel Harding (1865-1923) werd in 1921 met een enorme meerderheid gekozen als 28e President van de USA, na een verkiezings-campagne rond de slogan „Less Government in Business, more Business in Government“, een devies dat ons in de verte bekend voorkomt. Hij moet een zachtaardige, hartelijke man zijn geweest, maar te goed van vertrouwen om succes te kunnen hebben in de politiek. Hij koos verkeerde mensen als zijn ministers en al gauw werd zijn kabinet geteisterd door corruptieschandalen. Om zich te rechtvaardigen, begon hij een tournee door het land. Bij zo'n spreekbeurt, op 2 augustus 1923 in San Francisco, kreeg hij een hartaanval en overleed.

Reeds op 1 september bracht de Post een zwarte rouwzegel in omloop, die bij Scott nummer 610 kreeg, maar waaraan later ook de nummers 611, 612 en 613 moesten worden gegeven.

De 610 is gedrukt van vlakke platen. Het zegelbeeld is $22\frac{1}{4}$ mm hoog en de tanding is vierzijdig 11. Er zijn er ruim 1,4 miljard van geproduceerd, van niet minder dan 174 drukplaten, waaronder 1 voor droge druk, die zegels met een heel lichte tint zwart heeft opgeleverd.

Op 15 november 1923 werd dezelfde zegel ook ongetand verkrijgbaar gesteld: Scott 611.

Ondanks die enorme productie was de vraag niet bij te houden. Daarom machtigde het Post Office Department de Staatsdrukkerij om ook de rotatiepers in te schakelen. Dat was heel bijzonder, want die pers was tot op dat moment alleen gebruikt voor zegels in de waarde 1¢. Zo werden er nog eens bijna 100 miljoen stuks bijgedrukt. Die onderscheiden zich van de vlak gedrukte. Niet alleen door een wat minder scherpe tekening en kleur, maar vooral door de tanding 10 x 10 en het feit dat het zegelbeeld 1/4 mm hoger is, namelijk 22½ mm. Dat gaf recht op het eigen catalogusnº 612.

Pas 15 jaar later is hiervan een variëteit ontdekt met de tanding 11 x 11. Volgens Scott „produced from rotary press sheet waste“, dus van overgebleven niet geperforeerde vellen. Wanneer dat is gebeurd en hoeveel ervan in omloop zijn gekomen, weet niemand. Maar het is geen wonder dat dit pas na zo lange tijd is ontdekt: wie ziet nu een verschil van een kwart millimeter? Maar het is er wel degelijk en Scott gaf er nº 613 aan.

Maar zijn het ook prachtstukken? De keuringsdienst van de Philatelic Foundation kreeg er tussen 1945 en 1982, dus in 37 jaar tijd, slechts 134 voorgelegd, waarvan er 39 een certificaat kregen. Allemaal gebruikte exemplaren. En die waren allemaal slecht gecentreerd.

Beslist geen prachtstukken dus. Toch staan ze in mijn Scott 1996, die vanwege het regeerakkoord waaraan ik thuis ben gebonden nog een paar jaar meemoet, op \$ 15.000.-! De 610 brengt het tot 15 ¢ents..... En dát vanwege een kwart millimeter.

Restte mij de vraag of ik er dáárom in mijn droom zo blij mee was. Na diepgaand zelfonderzoek stel ik vast: nee, het was de pure, onversneden, loepzuivere verzamelaarsvreugde.

Wat zegt u? Dromen bedrog?

Gezeur van de Redacteur

Deze 86e Usca Post had u traditiegetrouw de beschrijvingen moeten brengen van alle Canadese uitgaven uit 1996 en die van de USA uit het 2e halfjaar. Wij konden ons voor het eerst niet aan deze regel houden: de door de Post verstrekte gegevens zijn niet of slechts gedeeltelijk ontvangen. Voor u ligt nu een "gewone" Usca Post.

Wij zouden graag weten welk deel van onze leden dat nu betreurt en welk deel het toejuicht. Met andere woorden: stelt nog steeds ruim 80% van de lezers die "gebundelde" beschrijvingen op prijs? Of moet het anders?

Die vraag staat ter discussie tijdens onze bijeenkomst in Pijnacker. Wij willen dan trouwens ook graag praten over de inhoud van Usca Post in het algemeen. Wat vindt u ervan, wat kan weg en wat moet erin? Praat mee, laat horen wat u wenst!

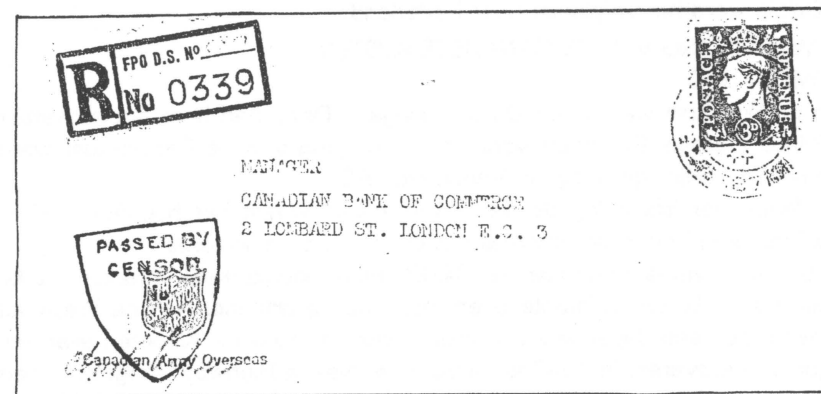

W. J. VERAART

De Canadese Veldpost (6)

HET CANADESE LEGER IN EUROPA TIJDENS W.O. II

De eerste Canadese veldposteenheid kwam op 13 december 1941 aan in het Engelse Aldershot, als onderdeel van de 1e Compagnie Infanterie van de 1e Canadese Infanteriedivisie. Haar postcode was SC N° 3, haar Engelse code FPO 200. De Canadese veldpost bleef gedurende de hele oorlog ressorteren onder de Britse veldpost en de daarvoor geldende regels. Zo moesten op aangetekende brieven, luchtpostbrieven en pakketpost ook Engelse zegels worden geplakt. Zie afbeelding 22.

22. Aangetekende brief van het Canadese Leger met 3 pence porto

De 1e Canadese Infanteriebrigade is nog een week lang in Frankrijk geweest, namelijk van 12 tot 20 juni 1940, maar ging toen via Brest terug naar Engeland. Hiervan is geen post terug te vinden.

Ook de tweede keer dat het Canadese Leger in Frankrijk stond was maar van zeer korte duur. De 4e en de 6e Infanteriebrigade voerden op 19 augustus 1942 de raid op Dieppe uit. Na 10 uur strijd was alles afgelopen. Aan Canadese kant waren 1000 doden en gewonden gevallen en 1500 manschappen raakten in krijgsgevangenschap. Achteraf bleek, dat deze bloederige en zinloze operatie als oefening was bedoeld, om ervaring op te doen. Het ergste was, dat de Duitsers er het meest van hebben geleerd. Zij begonnen de kusten gigantisch te versterken, vooral bij de vloedlijn. Ook uit deze episode zijn - uiteraard - geen brieven te vinden.

De derde expeditie van Canadese militairen naar Europa had plaats op 10 juni 1943: de landing op Sicilië.

HET STRIJDTONEEL MIDDELLANDSE ZEE

De 1e Canadese Divisie, onderdeel van het 1e Legercorps, ging aan land op Sicilië, nadat de 1e Tankbrigade een bruggenhoofd had gevormd. Die landing verliep voorspoedig, maar later hebben de Canadezen nog harde strijd moeten leveren. Zij verloren op het eiland ruim 600 manschappen.

In september 1943 zetten zij voet op het Italiaanse vasteland. Het eerste veldpostkantoor werd op 6 september geopend in Reggio.

In november 1943 gingen troepen van het 1e Legercorps met de 5e Tankdivisie aan land in Napels. Zij kwamen ten noorden van Monte Cassino langs de Adriatische kust te liggen. Nadat in mei 1944 de Hitlerlinie was doorbroken, vochten zij zich langs die kust steeds verder noordwaarts.

Eind februari 1945 werd het 1e Leger uit Italië teruggetrokken. Via Marseille en België werd het verplaatst naar Nederland.

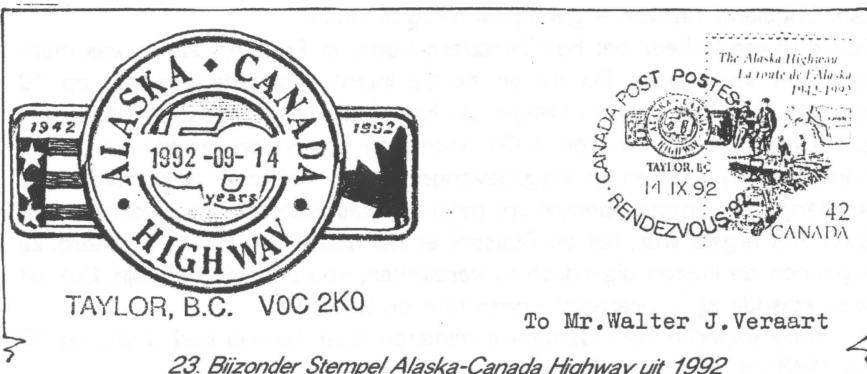
DE VERDEDIGING VAN DE CANADESE KUSTEN

DE WESTKUST

Aan de Westkust was de 8e Divisie gelegerd. Deze had haar hoofdkwartier in Prince George, BC, maar voor de verdediging van de Pacific-kust werd een hoofdkwartier gevestigd in Vancouver, BC.

Op Vancouver Island lag de 6e Divisie, geleid vanuit het hoofdkwartier in Esquimalt, een Fort in het noordelijk deel van de stad Victoria.

Deze twee divisies bestonden uit 34.000 man, hoofdzakelijk infanterie. Elke divisie had 3 bataljons infanterie en maar weinig artillerie. Aan de Westkust vreesde men een Japanse inval, vooral toen dat land de Aleoeten eilandjes begon te veroveren. In 1942 is daarom de Alaska Highway aangelegd, een 2451 km lange weg van Dawson Creek in British Columbia naar Fairbanks in Alaska. De Canadese en de Amerikaanse genie hadden daar nog geen negen maanden voor nodig: van 16 februari tot de openstelling op 20 november 1942 hadden er 20.000 man aan gewerkt, vaak onder barre weers-

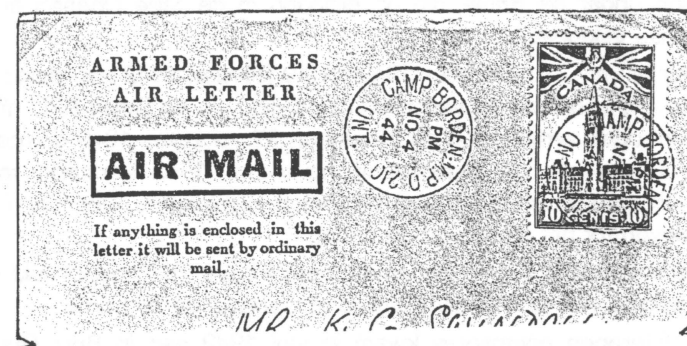
omstandigheden. Het was een gravelweg, maar die is intussen geheel geasfalteerd. Aan het 50-jarig bestaan in 1992 is een postzegel gewijd en alle dorpen langs de weg werden voor die gelegenheid voorzien van een bijzonder stempel, zie afbeelding 23.

De Luchtmacht had hier vele vliegvelden, tot in Alaska toe, want de Canadezen hielpen ook de Amerikanen.

DE OOSTKUST

De Oostkust werd bewaakt door de 7e Divisie, waarvan het hoofdkwartier was gevestigd in Halifax, Nova Scotia. Die strijdmacht bestond voornamelijk uit Luchtmacht en Kustartillerie. Squadrons van de Luchtmacht begeleiden scheepskonvoien, die blootstonden aan duikbootaanvallen.

In die periode werden in Canada vele luchtvaartscholen (Service Flying Training Schools - SFTS) opgericht voor de opleiding van vliegers uit alle geallieerde landen, ook Nederland. Zie afbeelding 24.

Newfoundland had zowel militair als postaal een aparte status: juridisch was het in feite buitenlands gebied. Op 22 juni 1940 werden de eerste Canadese troepen, de 'W' Force, in Botwood op Newfoundland gelegerd, een compagnie Black Watch of Canada. De veldpost viel onder het C.A.P.O. (Canadian Army Post Office), en wel met de code CAPO n° 3. Brieven, die de militairen met de gewone "burgerpost" verzonden, moesten worden gefrankeerd met Newfoundlandse zegels van 5¢. Maar ze moesten wel de militaire censuur passeren, zelfs al ging de brief naar een adres in Canada! De strijdmacht op Newfoundland werd beschouwd als »Overseas Army«.

ANDERE STRIJDTONELEN

Niet alleen op Newfoundland zijn Canadese legeronderdelen gestationeerd geweest. Die werden aangeduid met een letter. Zo was Labrador de 'G' Force Area.

Van 21 augustus 1941 tot 2 februari 1942 lag op de Franse eilanden Saint Pierre en Miquelon, pal ten zuiden van Newfoundland, de 'Q' Force.

Op 10 mei 1940 werd een eenheid van het Royal Regiment of Canada op IJsland gelegerd, die in juli 1940 werd versterkt met Fusiliers Mont Royal en Cameron Highlanders of Ottawa. Die strijdmacht vormde de 'Z' Force. Voor de veldpost werden Britse codenummers gebruikt, o.a. 2, 3, 304, 305, 306, 307 en 308. In april 1941 werd deze formatie overgeplaatst naar Engeland en toegevoegd aan de 2e en de 3e Canadese Divisie.

Ook Groenland heeft een Canadese bezetting gekend, en wel door de 'X' Force.

In de strijd tegen Japan heeft Canada maar een gering aandeel gehad. Zo lag van 16 november tot eind december 1941 in Hongkong een eenheid van de Winnipeg Grenadiers: de 'C' Force.

In september 1944 genoten 400 Canadese officieren een opleiding in Australië. Hun post viel onder de Australische veldpost. Eenheden in Burma en India vielen onder de Britse, die op eilanden in de Stille Oceaan onder de Amerikaanse veldpost.

In Gibraltar is van 21 november 1940 tot 19 februari 1942 een detachement tunnelbouwers aanwezig geweest. Hun post ging via de Britse FPO n° 475.

Op de Bermuda's arriveerden op 13 juni en 27 augustus 1940 compagnieën Winnipeg Grenadiers uit Jamaica, in november 1942 versterkt met een speciale compagnie infanterie van de Pictou Highlanders. Deze 'B' Force is daar gebleven tot het einde van de oorlog.

De Britse strijdmacht op de Bahamas werd in juni 1942 aangevuld met de 33e compagnie van de Veterans Guard of Canada: de 'N' Force.

De 34e Veteranen compagnie kwam in juni 1942 aan in Brits Guiana en bleef daar tot januari 1945. Het was maar een kleine eenheid en die heeft gebruik gemaakt van de gewone post.

Op Jamaica lag tussen 20 juni 1940 en april 1946 de 'Y' Force, bestaande uit het 1e bataljon Winnipeg Grenadiers, later vervangen door andere infanteriebataljons, o.a. de Brockville Rifles.

Toen Japan op 7 december 1941 Pearl Harbour aanviel, verklaarde ook Canada dat land de oorlog. Omdat Alaska en de Aleoeten toen in gevaar kwamen, schoot Canada te hulp, hoofdzakelijk met vliegtuigen.

Op 7 juni 1942 kwam inderdaad de verwachte Japanse aanval, waarbij de Aleoeteneilanden Attu en Kiska aan de vijand verloren gingen. Pas na een bloedige strijd werden die in mei 1943 heroverd. In juli 1943 zond Canada de 13e infanteriebrigade naar de eilanden Adak en Amchitka. Aanvankelijk liep de post van deze eenheid via het Amerikaanse APO 730, later via het eigen Canadese CAPO 51. De censuur bleef om praktische redenen lopen via de Amerikanen.

(Wordt vervolgd)

H. W. M. HOPMAN

Revenue Stamped Paper (3)

De Derde Emissie

De derde emissie tenslotte was het gevolg van de wet van 2 augustus 1813, terwijl de uitgifte startte op 1 januari 1814 en duurde tot eind december 1817. Meteen rijst de vraag, wáárom weer begonnen met dit systeem, dat een 12-tal jaren terug was afgeschaft omdat het niet hanteerbaar bleek?

Onze onvolprezen W. V. Combs, die ook over de Derde Federale Emissie een boek - zijn derde - heeft geschreven, maakt duidelijk waarom.

Op 18 juni 1812 verklaarden de Verenigde Staten de oorlog aan Groot-Brittannië, omdat dit land (volgens Combs):

- * Amerikaanse zeelui onder druk zette;
- * de handel belemmerde en
- * met de Indianen in het westen gemene zaak maakte.

De eigenlijke oorzaak was gecompliceerder. De twee supermachten uit het begin van de 19e eeuw, Frankrijk en Engeland, lagen met elkaar overhoop. De VS wilden neutraal blijven, maar beide landen voerden handelsblokkades uit en Engeland ronselde met geweld Amerikaanse matrozen. Daarop voerden ook de VS een embargo in voor alle handel met buitenlandse naties, later beperkt tot de beide genoemde landen. De nieuwe President, James Madison, wil een uitweg en heft het embargo op, doch verklaart dat als Frankrijk zijn blokkade opheft, de VS de Britse invoer zullen boycotten, en zo gaat het door. Ook willen veel Amerikanen Canada (en Florida) bij hun land inlijven. Eigenlijk willen de VS duidelijk maken dat zij een onafhankelijk land zijn, zeker nu Napoleon in 1803 Louisiana aan de VS heeft verkocht. Vandaar dat dit de "Tweede Vrijheidsoorlog" wordt genoemd. Zoals gewoonlijk levert de oorlog weinig op. Weliswaar behalen de VS enkele successen op zee en winnen zij enkele veldslagen tegen de Indiaanse bondgenoten van de Engelsen, doch die slagen erin om in september 1814 Washington in brand te steken, terwijl Canada niet bij de VS wordt ingelijfd. De Vrede van Gent (24 december 1814) maakte aan deze oorlog een einde.

Omdat het Congres en President Madison in 1811 hadden nagelaten om het Handvest voor de First Bank van de VS te vernieuwen, ontbraken de geldmiddelen om deze oorlog te financieren. Dus viel men terug op het eerder gehanteerde systeem van belasting heffen op goederen en diensten. Er kwam een reeks van wetten die alles tot in detail regelden, o.m. hoeveel ontvangersdistricten er in elke staat moesten komen en weer een uitgebreid

systeem van tarieven, totdat uiteindelijk met de wet van 19 april 1816 de belasting op dranken, en met die van 23 december 1817 de binnenlandse belastingen op diensten werden afgeschaft.

Evenals bij de tweede emissie ontbreekt ook hier de naam van de staat in het zegel, terwijl een controlezegel niet meer voorkomt. Alle zegels werden te Washington, D.C., gedrukt, ofwel op papier met het watermerk "Stamps US" of zonder watermerk.

Van deze emissie zijn slechts 12 verschillende zegels bekend.

Overigens komen van deze emissies vrijwel alleen zegels op complete documenten voor. Begrijpelijk, want destijds was het verzamelen van losse zegels nog geen gemeengoed, zoals nu.

In een volgend artikel iets over de tweede soort: het Printed Revenue Stamped Paper.

Literatuur:

- André Kaspi: Geschiedenis van de Verenigde Staten van Amerika; 1988 - Uitgave Het Spectrum BV
- W.V. Combs: Third Federal Issue 1814-1817;
- 1993 - Uitgave van de American Revenue Association

Zelfklevers, het gemak dient de mens

Om ons het tijdrovende karwei te besparen, dat het beplakken met postzegels van onze correspondentie telkens weer oplevert, gaat de Post in steeds meer landen in snel toenemende mate over tot de uitgifte van zelfklevende zegels. En altijd weer met de boodschap dat wij dat zelf zo graag willen, omdat wij dat gelijk aan die gom maar lastig en onhygienisch vinden.

Nu gebleken is, dat veel postverzenders het lospulken van die zelfklevers al evenmin als prettig ondervinden, is - althans in de USA - ijverig gezocht naar oplossingen om ook dát overbodig te maken. Het ideale eindproduct is weliswaar nog niet in omloop, maar schijnt toch zo goed als te zijn uitgevonden. Misschien nog dit jaar zullen de eerste experimentele zelfklevers zonder draagpapier verkrijgbaar worden gesteld. Die vormen dan als het ware een rol plakband, bedrukt met Vlaggen op Veranda's, Rozen, Wapenschilden of andere verheffende onderwerpen.

Aan te nemen valt, dat daarmee het summum van geluk voor de postverzender is gevonden. Maar voor ons, verzamelaars van die plakkers, ontstaat een levensgroot probleem. Hoe moeten wij zulke zegels in onze albums onderbrengen?

Zolang de zelfklevers ongetand bleven, konden wij ze zó voorzichtig uit de velletjes knippen dat ze, compleet mét draagpapier, in het album konden komen.

Toen de Post *simulated perforation* oftewel neptanding ging toepassen om toch maar vooral de illusie te wekken dat het eindproduct in kwestie een postzegel was, werd het al moeilijker. De tandjes precies naknippen gaat de menselijke begaafdheid immers ver te boven. Wij hannesten er maar wat mee om. Maar ziet: de Post kreeg oog voor ons lijden. Ze ging de neptanding ook in het draagpapier doordrukken. En daarmee was ook die fase weer naar algemene tevredenheid afgesloten.

Maar wat nu toch te doen met die zegels zonder draagpapier? Wij hebben daar al over gepeikerd en we denken dat probleem als volgt op te lossen. Wij gaan het draagpapier van alle zelfklevende etikettes en labels, die wij als gemakzuchtig mens gebruiken, zuinig bewaren. Daarop brengen we dan die zelfklevers aan, snijden het draagpapier iets groter eromheen en ziedaar: de zegel voldoet aan zelfs de hoogste eisen voor toelating tot ons album, al dan niet in klemstrook gehuld.

Door ervaring wijs geworden, tobben wij nu alleen nog over de vraag hoe lang die gom zich netjes zal gedragen. We herinneren ons allemaal de experimentele Windvaanzegel Scott 1552 uit 1974. Zelfs de Scott maakt melding van de ellende die we daarmee hebben beleefd: „most copies are becoming discolored, probably from the adhesive. The Catalogue value is for discolored copies.“ Wel, dat „probably“ kan worden weggelaten. Omdat wij de zegel al in 1974 niet vertrouwden, hebben we toen de gom van één exemplaar verwijderd. Dat lukte met gewone wasbenzine en een beetje vasthoudendheid en geduld. En dat zegeltje is geenszins verkleurd!

Onlangs heeft een hoge ome van de USPS onthuld, dat in allerlei laboratoria wordt onderzocht hoe de gom zich zal gaan gedragen. Tot nu toe houdt de Post zelf een maximumtermijn aan van zeven jaar tussen het tijdstip van productie en dat van distributie naar de postkantoren. Welnu, die termijn kan ze rustig verlengen, want de geleerden houden het er voorlopig op, dat pas na 45 jaar de gom zal zijn veranderd in poeder. Ingedroogd, om zo te zeggen. Uit stof is ook de gom en tot stof zal hij dus wederkeren. Dat te weten, heeft ons onze gemoedsrust teruggebracht. Wij hoeven, gezien onze leeftijd, die verpulvering niet meer te beleven. Hoogstens zouden wij, ter wille van onze erfgenamen, die zegels nu ook nog in pergamijszakjes kunnen stoppen vóór we ze in ons album opnemen, maar dat vinden we voorshands nog wat overdreven.

O ja, voor één ding hoeven wij gegarandeerd niet bang te zijn: de gom loopt niet uit. Er is geen gevaar voor besmetting van albumbladen of van andere zegels. Althans niet bij de zegels van de USA.

En zo dient de mens het gemak.

Zo maar een Zegeltje

De Scott C46 van de USA

Wij kennen allemaal die helder roodvioletten luchtpostzegel van 80¢ met de afbeelding van de berg Mountain Head op Hawaï, met een vliegtuig erboven en met palmen op de voorgrond, de Scott C46, uitgekomen op 26 maart 1952.

Het binnenlands tarief voor luchtpostbrieven was toen 6¢ per ounce. Waarom dan een zegel van 80¢? Wie het niet weet, zal het niet zo gauw raden.

In 1951 maakte de toenmalige Postmaster General Jesse M. Donaldson een dienstreis naar Hawaï. Bij die gelegenheid wist meneer Y. Hirose, een bloementeler uit Hilo op het eiland Hawaï, hem ervan te overtuigen dat daar dringend behoefte bestond aan een postzegel waarmee de duizenden zendingen orchideeën, die dagelijks per luchtpost naar de USA werden verstuurd, snel konden worden gefrankeerd. Voor al die zendingen gold het minimum-luchtposttarief voor pakjes: 80¢ per pound.

Bij terugkeer op zijn ministerie nam Donaldson dadelijk het initiatief tot de uitgifte van zo'n zegel. Als ontwerper werd aangewezen Victor S. McCloskey Jr. Deze koos als motief de Diamond Head en die tekende hij naar een foto, beschikbaar gesteld door Pan-American Airways. Boven die berg plaatste hij een viermotorig vliegtuig van het type waarmee de post tussen Hawaï en het vasteland werd vervoerd. Deze voorstelling werd gegraveerd door George A. Gunderson en John S. Gunderson deed de belettering en de omlijsting. Het ontwerp werd op 12 december 1951 ter goedkeuring voorgelegd aan het Post Office Department en twee dagen later gefiatteerd door de Postmaster General. Als formaat werd het voor commemoratives (gelegenheidszegels) gebruikelijke gekozen.

Vanzelfsprekend werd Honolulu uitgekozen als plaats voor de presentatie. Die geschiedde onder grote belangstelling in het Lalani Palace aldaar.

De verkoop begon op 26 maart 1952, 's ochtends om 7 uur, en toen stonden er al drommen mensen te wachten voor de loketten. Helemaal vooraan stond Lionel B. Silva, de voorzitter van de Bond van Planten- en Bloementelers op Hawaï. Die verzond een doosje orchideeën aan de Postmaster General, uiteraard gefrankeerd met de nieuwe postzegel.

Ook de verkoop van eerste dag enveloppen brak alle records voor dure zegels: op die eerste dag werden er ruim 88.000 afgestempeld - dat gebeurde toen nog ter plaatse.

Ze zijn gedrukt van de platen 24592, 24593 en 24594, waarvan de laatste schaarser is dan de beide andere. Plannen voor de aanmaak van twee

platen voor droge druk, de nummers 25631 en 25632, werden geschrapt in september 1958; het is er niet meer van gekomen. De laatste herdruk is blijkbaar die van januari 1957 geweest.

Uiteraard waren de zegels ook geldig voor allerlei andere soorten post, maar zonder de orchideeën van Hawaï waren ze er nooit gekomen!

Gestempeld of Postfris?

Een hartekreet van Victor Kuil

Zijn Filatelisten Redelijk Denkende Normale Mensen of zijn ze wellicht al dan niet prettig gestoord? Het laatste is waarschijnlijk het geval. Neem nu de verzamelaars van postfrisse USA-zegels. Waarom zouden mensen met een gemiddeld of beter dan gemiddeld verstand postfris USA verzamelen? Vroeger kon dat nog wel: 15 jaar geleden kostte dat zo'n 25 tot 50 gulden per jaar. Nu tien keer zo veel! Wat toen voor de postkantoorprijs aangeschaft kon worden, gaat nu in Amerika onder deze prijs weg, althans voor gehele vellen in aantallen van enige betekenis. Tweedehands Canada brengt bij verkoop aan de handel iets meer dan de helft van de postkantoorprijs op. Postfris van na de tweede wereldoorlog zal met enkele uitzonderingen de komende honderd jaren waarschijnlijk niet of nauwelijks in waarde toenemen. Dit komt door de gigantisch grote voorraden bij de handel. Teleurgestelde mensen, die dachten dat postzegels altijd in waarde zouden stijgen, dumpen het materiaal na enkele tientallen jaren of al eerder. Veel meer aanbod dan vraag, u begrijpt het wel, het zal voorlopig nooit wat worden met de prijzen voor Amerika ongestempeld. Met het gigantisch grote aanbod van de laatste jaren zal dit alleen nog maar erger worden. Waarom kopen mensen de postfrisse rommel uit Amerika? Joost mag het weten. Ik deed het vroeger ook. Ik ben blij dat ik daarmee gestopt ben. Na mijn beslissing was ik opgelucht. De enkele honderden guldens die ik daar per jaar mee bespaar kan ik nu met veel meer plezier besteden aan gestempeld ouder materiaal.

Zo'n tien jaar geleden begon de uitgifte van PNC's (Plate Number Coils, rolzegels waarop een plaatnummer is afgedrukt). De filatelie sprong erop als de noviteit van deze eeuw. Ik ken filatelisten die abonnementen hebben op de nieuwe PNC-uitgiften. Waarom vraag ik mij af. Tegen een maandelijksse betaling schaft men zich aan wat speciaal voor verzamelaars in het leven geroepen is. Ja, PNC's hebben geen ander doel dan de verzamelaars uit te schudden. De verzamelaars zijn een gewillig verslaafd object voor de handel.

O, verzamelt u slechts gestempelde PNC's, zoals ik. Ja, dat is wat anders. U snuffelt in stockboeken van andere verzamelaars of in kilowaar. Uw jachtbloed bruist! Veel leuker toch dan bestellen bij de handel van wat tevoren handenwrijvend door de marketeers van de USPS met veel gna-gna als uitbaatobject bedacht is. Ook veel goedkoper. Maar wel moeilijker. Vermoedelijk zult u op zo'n manier niet snel uitverzameld raken. Gelukkig maar, want als u »vol« bent, valt er niets meer te verzamelen, een ramp voor de filatelist!

Bent u ook een vakkenvuller? Ik schrijf »ook«, omdat ik dat óók ben. Uiteraard slechts met gestempeld materiaal; postfris werp ik verachtelijk van mij af. Maar u koopt toch geen voorbedrukt album? In mijn harde oordeel kan ik slechts genade voor recht laten gelden als u eenvoudig materiaal hierin rangschikt. Ouder materiaal van ruim 100 jaar oud kunt u heel goed op blanco bladen onderbrengen, die u tussen uw voordrukbladen voegt. Het plezier in de filatelie zit in deze toevoegingen: pfff, dat gewone spul boeit niet echt. Met het oudere materiaal kunt u een gespecialiseerde verzameling opbouwen. Bepaalde zegels, zoals de Banknotes of de zegels uit de serie van 1861, maar ook andere series lenen zich hier goed voor. Ook bepaalde afstempelingen, zoals de Fancy Cancels of de New York Foreign Mail-stempels lenen zich prima voor een gespecialiseerde verzameling. De vroege Official Mail-zegels vormen een prachtig verzamelgebied. Maar natuurlijk alleen met speciale stempels.

Zijn dan alle postfrisse zegels bij mij in ongenade gevallen? Ja, de postfrisse zegels van na de tweede wereldoorlog zijn, met enige uitzonderingen, in mijn optiek nauwelijks de moeite waard. En de postfrisse, veelal dure, zegels van de vorige eeuw, speciaal de vroege zegels, zijn zo veel vervalst (gebleekt, nagegomd, nagetand, enz.) dat zelfs de American Philatelic Expertizing Service (APES) voor enige tienduizenden dollars high tech hulpmiddelen heeft moeten aanschaffen om bij certificering de juiste conclusies te kunnen trekken. Ik, als gevorderd amateur, zie mij niet met microscopen en opname-apparatuur met speciale infraroodfilters werken. Geef mij maar gestempeld materiaal. Ik zoek naar materiaal, waarnaar op dat moment mijn belangstelling uitgaat. Vervalst gestempeld materiaal circuleert ook, maar is gemakkelijker te onderkennen. Onze boekerij heeft voldoende materiaal om u de weg te wijzen in de duistere wereld van de oplichterij. Ondanks de bescheiden uitgaven, die ik mij op de verenigingsbijeenkomsten en bij het rondzendverkeer permitteer, beleef ik veel plezier aan de filatelie. Gelukkig heb ik mij los kunnen maken van de dwingelandij van de professionele uitbaters die onze hobby verstoren, met name van de USPS. U hopelijk binnenkort ook. Join the club!

Herman Jacobs

Een Berenverhaal

Het is in de herfst van 1996 maar moeilijk om zich er een voorstelling van te maken hoe het meest beroemde kruispunt van Canada er in de herfst van 1874 heeft uitgezien. Uw scribbler stond afgelopen herfst op deze

beroemde hoek van Portage Avenue en Main Street in Winnipeg, Manitoba, en ofschoon er geen tranen van ontroering over zijn wangen liepen, was hij er toch wel erg van onder de indruk.

Maar we wilden het niet hebben over het 100-jarig bestaan van Winnipeg dat in 1974 gevierd werd, we gaan u iets vertellen over onze eigen wereldberoemde

Canadese beer, Winnie the Pooh.

Het begon allemaal in 1914. Zij werd geboren in de buurt van White River, Ontario en net als alle beertjes speelde ze in de bossen, zocht naar bosbessen en was met haar berenleventje heel erg content. Dat veranderde echter snel toen haar moeder gedood werd. Een jager vond het beertje en ontfermde zich over haar. Hij nam haar mee naar White River en kort daarna, om precies te zijn op 24 augustus 1914, stopte daar een trein met soldaten, die op weg waren naar Val Cartier in Quebec.

Aan boord was een dierenarts, luitenant Harry Colebourne, en toen hij uitstapte om wat frisse lucht te happen ontmoette hij bij puur toeval de jager met de baby-beer. Hij kocht de beer voor \$ 20.- en omdat hij in Winnipeg gewoond en gestudeerd had, noemde hij haar Winnie en zij werden goede vrienden.

Het was destijds heel normaal dat Canadese soldaten hun geliefkoosde dieren, katten, honden enz. meenamen als ze onder dienst gingen en zo belandde Winnie in Salisbury Plain in Engeland, waar de 2e Canadese Infanterie Brigade gelegerd was. Winnie werd meteen door alle soldaten gruwelijk verwend, maar toen de brigade naar het front werd gestuurd moest Winnie achterblijven. Zij werd met nog vier andere zwarte beertjes, die door soldaten waren meegenomen, in de Londense Zoo gehuisvest, waar Winnie meteen de grote favoriet werd.

Luitenant Colebourne kon zijn beer niet vergeten en als hij met verlof in Londen was, ging hij altijd Winnie even opzoeken. Hij wilde haar mee terug nemen naar Canada, maar toen hij zag hoeveel de kinderen van zijn beertje hielden, besloot hij haar in de Zoo te laten. Winnie heeft daar de rijpe leeftijd van 20 jaar bereikt.

De berenverzorger in de Londense Zoo heeft eens gezegd „Vertrouw nooit een beer, behalve Winnie, want zij is de tamste en ze gedraagt zich het best van alle beren die we hier ooit hebben gehad.“

Regelmatige bezoekers van de Zoo waren de bekende schrijver Alan Alexander Milne en zijn zoon Christopher Robin. Christopher en Winnie werden al heel snel goede vriendjes. Milne werd erdoor geïnspireerd en in 1926 schreef hij een boek, getiteld »Winnie the Pooh«, met illustraties van Ernest Howard Shepard. Deze Winnie was echter bruin,

omdat zijn zoon een grote pluchen bruine beer had en bovendien had Christopher ook nog een zwaan, die hij »the Pooh« gedoopt had. Toen Milne hem vroeg een naam voor de beer uit zijn boek te bedenken, aarzelde hij geen moment en zo werd Winnie the Pooh geboren.

In 1928 verscheen het tweede boek, getiteld »The Pooh at Pooh Corner«. In 1961 begonnen de druiven zuur te worden, want toen verkocht de weduwe van Milne de rechten op de Pooh-verhalen aan Walt Disney. De rest is bekend.

Er zijn maar liefst vier standbeelden van de originele Winnie opgericht. In 1981 werd er een onthuld door de Zoological Society of London. Natuurlijk staat er ook een standbeeld van Winnie en Harry Colbourne in Winnipeg. In 1995 schonk de bevolking van Manitoba een beeld van Winnie aan de Londense Zoo en tenslotte staat er ook nog een in haar geboorteplaats White River.

De vierde zegel in het op 1 oktober 1996 uitgekomen velletje laat u de honing etende Winnie zien met op de achtergrond het beroemde kasteel in Disneyland in Florida. Behalve dit souvenirvelletje is er natuurlijk ook nog het onontBEERlijke postzegelboekje met 16 zegels, vergezeld van de Winnie story. Dan zijn er nog T-shirts, mokken, sleutelhangers, honkbalpetjes enz.

enz. In totaal 13 artikelen en als u die allemaal wilt hebben, is het kassa geblazen: \$ 211.37 plus belasting en dan moet u de zegels ook nog kopen. En dan te bedenken dat onze vriend Harry destijds maar \$ 20.- voor haar betaald heeft.....

Op de onderste rand van het velletje, onder de zegel linksonder, is op voorstel van de Walt Disney Corporation de tekst "Limited Edition" vermeld. Dat moet dan wel een reclamekunstje zijn, want er zijn 13 miljoen velzegels en 17 miljoen boekjeszegels gedrukt, totaal 30 miljoen, en dat is voor Canada geen "beperkt" aantal.

KORT AMERIKAANS

★ In de vorige Usca Post konden we u de namen onthullen van twee van de vier American football-coaches, aan wie een serie wordt gewijd. Het gevolg was dat u hele nachten lag te tobben over de vraag wie de andere twee konden zijn. Welnu, die marteling is voorbij. Het worden Vince Lombardi, u weet wel, van de Green Bay Packers, en Glenn "Pop" Warner van het team van Temple College. Lombardi had als lijfspreuk: *Winning isn't everything, it's the only thing*. Tot Warners "uitvindingen" behoren de dij- en schouderbeschermers voor de spelers en de rugnummers. Logisch toch, dat zulke mensen op een postzegel komen. In juli is het zover.

★ Maar niets is volmaakt op deze wereld en bij de USPS al helemaal niet. Hebben ze bovenbedoelde meneer Lombardi afgebeeld zonder die karakteristieke brede spleet tussen zijn voortanden, die zozeer heeft bijgedragen tot zijn roem. En ondanks zware pressie piekert de USPS er niet over om die zegels opnieuw te laten drukken mét spleet. Wij hebben ons vast voorgenomen die spleet er zelf op te tekenen.

★ USPS maakt er nu met de automaatboekjes ook al een zootje van. Bij de contractant Minnesota Diversified Industries of St. Paul laat zij allerlei zelfklevende en likzegels versnijden tot boekjesformaat. Die worden in een omslag gedaan en klaar is Cornelius. Boekjes van 15 zegels à \$ 4.80 zijn al gesignaleerd van de Utah, de Tennessee en de Iowa Statehood, Georgia O'Keeffe, Fulbright Scholarships, Indian Dances, de Discuswerper, de Riverboats en de Endangered Species. En van de Rural Free Delivery-zegel een booklet van 30. Allemaal onaangekondigd en geen van alle verkrijgbaar bij de Filatelistische Dienst. De verzamelaar moet er zelf voor naar de automaat. En dan wordt het dubbel leuk, want..... surprise! er komt vaak een heel ander booklet uit dan op de automaat staat aangegeven. Zó kweek je pas verzamelaars!

★ Tóch denkt de USPS wel na over de booklets. In een lezing had een bobo al eerder bekendgemaakt dat in de naaste toekomst de bindstrookjes waarmee de velletjes zelfklevende zegels in de kaft worden vastgezet gaan verdwijnen. Het plaatnummer komt dan op een hoekzegel, op dezelfde manier als nu bij de PNC's gebruikelijk is. En ziet! in januari kwamen "booklets" van 15 resp. 30 zelfklevende Gele Roos-zegels uit, als een harmonica gevouwen en zonder kaft. Het plaatnummer staat bij die van 15 op de hoekzegel linksonder, bij die van 30 op de hoekzegel rechtsonder. Wij vechten nu met de vraag hoe zulke zegels moeten gaan heten. Wat vindt u van PNBS'ses, Plate Number Booklet Singles? Of kortweg PNB's? Weet u wat beters, of zegt u "eerst zien"?

★ Gaat u alvast nadenken over de zegels van 1996? Welke vindt u het best, het slechtst, het belangrijkste resp. het meest overbodig, a) van de langlopende, bijzondere en express-zegels, b) van de gelegenheidszegels, c) van beide categorieën samen? De doorduwers onder ons mogen hetzelfde doen met de postwaarden: de gezegelde enveloppen en de briefkaarten samen. De Linn's enquête is al begonnen. We laten u de uitslag natuurlijk weten, dan kunt u zien of u er verstand van hebt.

★ De 15 bedreigde dieren, afgebeeld op het op 2 oktober uitgekomen velletje, zijn ook samengebracht in een boekje van 15 briefkaarten. Op alle 100.000 kaarten met de Schaus Zwaluwstaartvlinder erop staat een dikke spelfout: »butterly« in plaats van »butterfly«. De f is weggevinderd. En daar betaal je nu zoveel geld voor. Op de ingedrukte postzegel is de naam overigens wél goed gespeld.

★ Reeds is het voorlopig uitgifteprogram 1997 van de USPS uitgebreid. Er komt een zegel voor het in 1947 gelanceerde Marshallplan, waaraan wij zoveel te danken hebben; voorts een zegel bij het 50-jarig bestaan van het Department of the Air Force en dan nog een zegel ter ere van de *Hispanic Heritage*, de bijdrage van de Spaanstaligen aan de Amerikaanse samenleving. Op de Air Force-zegel is een formatie van vier Thunderbirds afgebeeld. Dat zijn de demonstratietoestellen van de USAF, die altijd stunts van vliegfeesten.

★ U boft toch maar: hier is weer een GTVTL, geheel gratis: de Scott 2920a wordt goed! Dat is de zelfklevende 32¢ Flag over Porch uit het vouwboekje van 20+label van 18 april 1995, met het jaartal 1995 in kleine blauwe cijfertjes. Die met "1995" in grotere cijfers, de 2920b, is niks bijzonders. Kijk gauw even: als het jaartal niet doorloopt tot onder de eerste rode streep van de vlag zit u gebeiteld, dan hebt u de goeie. En daar is moeilijk aan te komen, zowel postfris als gebruikt. De handel legt, naar verluidt, al \$ 15 neer voor een postfris velletje.

(Met dank aan de tipgever, de heer Van Gils!)

★ Op 1 februari zijn een vouwboekje met 20, een boekje van 15 en een van 30 zelfklevende zegels verschenen waarop hetzelfde Vrijheidsbeeld staat als op de 29¢ Scott 2599, het vouwboekje BC 79 van 18 zelfklevers, dat in 1994 uitkwam. De kleuren verschillen lichtjes en er staat het jaartal 1997 op. De boekjes van 20 moet u zelf vouwen, de andere heeft de USPS al voor u gedaan. Zonder prijsverhoging.

★ Weet u wie dit jaar aan de beurt komt in de reeks »Legends of Hollywood«? Wijlen Humphrey Bogart (1899-1957), bekend van *Casablanca*, *The African Queen*, *The Maltese Falcon* enz. enz. Zal wel weer een velletje worden met een portret van hem erop en 20 zegels = \$ 6.40.

★ Die 160 kopstaande Nixons zijn waarschijnlijk drukkersuitschot en geen via een postloket in omloop gekomen foutdrukken. Meneer Clarence Robie, ex-werknemer van de Banknote Corp. of America, wordt ervan beschuldigd ze te hebben gestolen. Wordt hij veroordeeld, dan betekent dit dat de zegels juridisch nog steeds staatseigendom zijn en dat het bezit, het verhandelen en zelfs het vervoer ervan strafbaar is. Intussen is er door argeloze handelaren al rond \$ 100.000 in geïnvesteerd. Straks liggen ze bij het oud papier.....

★ In januari zijn weer eens nieuwe 32¢ Flag over Porch zelfklevers uitgekomen, op rollen van 3000 en in boekjes van 15 en 30, met het jaartal 1997 erop. Ook de Mountain en de Juke Box komen uit met dit jaartal erop. Leuk voor onze achterkleinkinderen en achterkleinneefjes en -nichtjes. Die kunnen straks series laten zien met alle jaartallen tussen 1995 en bijvoorbeeld 2095. Of misschien gaat de USPS in de loop van die tijd het jaartal om het halfjaar links- of rechtsonder zetten, dan worden het er nog veel meer. U ziet, aan marketing-ideeën ontbreekt het ons niet.

★ Waait er boven úw veranda eigenlijk wel een vlag?

★ Denk nu niet dat die geschiedenis met de verkeerde Bill Pickett in het velletje »Legends of the West« uit 1994 is afgesloten. Nog steeds ontvangen boffers, die destijds bij de verloting op een reservelijst waren gezet hun exemplaar. Dat danken zij dan aan wanbetalers, met-de-noorderzon-vertrokken en andere oenen die hun prijs niet in ontvangst hebben genomen. Er schijnen nog zo'n 20 velletjes te moeten worden toegewezen en dan is de koek definitief op.

★ Dat de USPS haar personeel alsmaar zou inkrimpen is een praatje, als u dat maar weet. Er werken nu zo'n 852.000 m/v en dat is 69.000 méér dan in januari 1993. En dat terwijl tot groot ongenoegen van de Baas 80% van de ontvangsten opgaat aan personeelskosten. "De lonen bij de Post gaan tweemaal zo snel omhoog als de inflatie-index" moppert Mr. Runyon.

★ We hadden u al laten delen in de gelukzalige verwachting dat dit jaar Bugs Bunny op de postzegel komt. Als u die nu aanschaft, helpt u de USPS het winstbedrag van \$ 38 miljoen te bereiken, dat Baas Runyon ervan verwacht. Dat is 2 miljoen méér dan de winst op Elvis, maar die kostte dan ook slechts 29¢, tegen Bugs 32¢. Als dit nu lukt, hoeven de posttarieven, althans in 1997, niet omhoog, zegt meneer Runyon. 't Is dus in uw eigen belang flink Bugsen te kopen.

★ Knappe koppen bij de USPS weten trouwens al precies wat de diverse uitgiften in 1997 aan "winst uit filatelie" gaan opleveren. Na Bugs komen de Franklin/Washington-velletjes voor 150 Jaar Postzegels met 33 miljoen en de Klassieke Filmmonsters met 21.8 miljoen dollartjes. U herkent het brede scala van onderwerpen! Overigens "tracht" de USPS volgens een zegsman het aantal uitgiften te beperken tot 30 onderwerpen met 100 zegels per jaar, zulks in het belang van de "serieuze verzamelaars", dus van u en ons. Het program-1997 gaat uit van 28 onderwerpen met 100 zegels. Allemaal met de juiste portretten en met correct gespelde teksten, aldus die zegsman.

★ Ter gelegenheid van de Tour of China '96, de 10-daagse wielervedstrijd van Hongkong naar Shanghai, gaf de USPS op 1 november het souvenir-velletje met twee zegels uit, dat bij Scott nummer 3119 kreeg. In Hongkong

was een "postkantoor" ingericht, voorzien van het afgebeelde bijzondere stempel. De organisatoren van de Bike Tour hebben 100.000 velletjes voorzien van een onofficiële opdruk "Tour of China '96" in het Engels en Chinees, plus een kaartje van de route van de Tour, alles in goud. Te koop voor \$ 2.50 bij Herrick Stamp Company in Hewlett, NY, fax nr. 516.569.7093, 10 stuks voor \$ 19.50, minimum-afname \$ 10.-

Nieuwe Uitgiften Canada en USA met zwarte rondstempels

AMERIKA

Speciale Uitgifte op 13 maart 1997: 2 driehoekige zegels 32¢ + 32¢ se-tenant Postkoets en Schip. Kleur Rood en Blauw. Voor de serieuze verzamelaar een weelde aan verschillende mogelijkheden. Se-tenant paren, se-tenant blokken, half vel, heel vel met 4 rondstempels, blok met 4 paren tête-bêche se-tenant en 1 zwart rondstempel, driehoek uit vel met 1 tête-bêche paar en 2 zegels se-tenant naast elkaar.

Gratis foto van vel op aanvraag per KLM.

CANADA

7 Januari 1997 Chinees Nieuwjaar, Jaar van de Os. Eerste uitgifte in een serie van 12. Een heel leuk souvenirvelletje met 2 45¢-zegels in de vorm van een Chinese waaier, met een zwart rondstempel f 1.60
1996 Autovel van 24 zegels met rondstempels, afgeweekt, met een natuurlijke vouw, gratis per KLM aangetekend f 7.50

Betaling na ontvangst in Nederland via Giro aan Bank

HANS R. WAGENAAR

POINT ROBERTS, WASH. 98281-0270, USA